

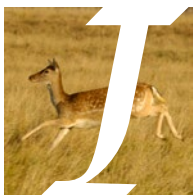
ammer, maar helaas: de meeste herten zijn toch wel redelijk bang voor alles dat beweegt - en geen hert is. En meestal zijn ze sneller uit beeld, dan jij je camera kan pakken. Al was het maar omdat je ze vaak pas ziet, als ze voor je op de vlucht slaan. Een mijns inziens hoogst irritant gegeven. Helemaal als voor de zoveelste keer weer eens blijkt dat je bij nader inzien zo vreselijk dicht in de buurt was.

elf overkomt het me nogal eens dat ik volstrekt iets anders in het oog heb, wat me schijnbaar ziende blind maakt voor al het andere in de wereld. Dat geeft niet heb ik geleerd: het is gewoon een kwestie van tactiek aanpassen. Er is de tactiek van het 'beter je best doen, en gewoonweg veel beter worden in wat je wilt dan je nu bent', maar ook de tactiek van het 'de situatie naar je hand zetten' heeft wel wat.

eliswaar is tactiek nummer 1 hetgeen je sowieso wel wilt, maar tactiek nummer 2 is in de praktijk veel handiger heb ik ontdekt. Helemaal qua herten fotograferen is de oplossing duidelijk. Aan zenuwachtige rondrenners heb je niets, je wilt de relaxtere soort. Nu gaan de kinderboederij en hertenfarm weliswaar wat erg ver, maar gelukkig is er een andere oplossing: het is die van de gulden middenweg...

n sommige natuurgebieden komen zoveel mensen, dat de daar in het wild levende herten, uit armoede aan alternatieven, gewoon wat tammer zijn geworden. Dat helpt. Verder neger je gewoon de reeën: die blijven te nerveus. Je gaat voor de damherten. In een gebied met een hek erom. Daar poot je een statief neer, met een telelens erop. Nu heb je alleen nog maar wat mazzel nodig, of heel veel geduld...